

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เพื่อศึกษาเกณฑ์ปกติของการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 คณะพยาบาลศาสตร์ แมคคอร์มิค มหาวิทยาลัยพายัพ ปีการศึกษา 2546 จำนวน 345 คน และศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลที่มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มและสมัครใจเข้าร่วมในโครงการฯ จำนวน 24 คน จากผู้ที่มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองต่ำกว่าค่าเฉลี่ยทั้งหมด 53 คน คิดเป็นร้อยละ 45.28 จากนั้นสุ่มอย่างง่ายเพื่อแยกนักศึกษาเข้าเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม มี 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล และโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเอง ดัดแปลงมาจากแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของพานิช ขอสุข (2542) สำหรับโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยยึดหลักการสำคัญของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง ของ กลาสเซอร์ มีหลักการสำคัญ 8 ประการคือ การเข้าถึงจิตใจของสมาชิกกลุ่ม การเน้นพฤติกรรม ปัจจุบัน การตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรม การวางแผนสร้างพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ การผูกมัดตนเองที่จะปฏิบัติตามแผนที่กำหนด การยอมรับตัวบุคคลแต่ไม่ยอมรับข้อแก้ตัว การไม่ใช้การลงโทษ และการไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ โดยใช้ระยะเวลาในการรวบรวมข้อมูล เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ในระหว่างวันที่ 7 มิถุนายน 2547 ถึงวันที่ 18 กรกฎาคม 2547

จากนั้นนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/FW (Version 7.5) โดยข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษานำมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ข้อมูลคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองโดยรวมและแต่ละองค์ประกอบ นำมาหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นแปลงค่าคะแนนดิบของการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้

การกำกับตนเองที่ได้เป็นคะแนนมาตรฐานที่ (t-score) เนื่องจากการแปลงคะแนนดิบที่ได้ให้เป็นคะแนนมาตรฐานกลาง ทำให้สามารถนำมาใช้สร้างเป็นมาตรฐานเกณฑ์ปกติได้ (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2542) หลังจากนั้นทดสอบสมมติฐานในการทดลอง โดยการหาค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย

นักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค มหาวิทยาลัยพายัพ มีคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองโดยรวม เท่ากับ 426.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 87.43 ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.59 มีคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา คือร้อยละ 24.06 อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

ผลการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลองมากกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเอง ในระยะหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้เกณฑ์ปกติของการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้บริหารการศึกษาในการวางแผนคัดกรองปัญหาของนักศึกษา
2. ทำให้ได้ทราบผลของโปรแกรมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีพิจารณาความเป็นจริง เพื่อใช้ในการปรับปรุงโปรแกรมต่อไป
3. ทำให้ช่วยพัฒนาทักษะการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค ซึ่งพบปัญหาการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองต่ำทั้งในนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีและผลการเรียนอ่อน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้บริหารการศึกษา ควรพิจารณาใช้ลักษณะการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเอง เป็นส่วนประกอบหนึ่งในการพิจารณาคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ โดยใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเอง วัดในช่วงของการสัมภาษณ์ โดยคัดเลือกกลุ่มบุคคลที่มีค่าคะแนนมาตรฐานที่ ในระดับปานกลางขึ้นไป (T50 ขึ้นไป)

2. อาจารย์ที่ปรึกษาสามารถนำโปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงมาประยุกต์ในการพัฒนากิจกรรมโฮมรูม โดยเฉพาะด้านการตั้งเป้าหมายและการวางแผน และการค้นหาข้อมูลข่าวสาร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาลักษณะส่วนบุคคลและประสบการณ์ในอดีตของกลุ่มตัวอย่างร่วมด้วยในการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง และเลือกกลุ่มตัวอย่างให้มีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้น

2. ควรมีการศึกษาติดตามการใช้โปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองในระยะยาวตลอดหลักสูตร

3. ควรมีการประยุกต์แนวคิดการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงไปใช้ในระบบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อช่วยพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักศึกษาต่อไป

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตน สามารถพัฒนาขึ้นได้จากตัวแบบจากเพื่อน และการป้อนข้อมูลย้อนกลับจากครู รวมทั้งประสบการณ์ในชีวิตในขณะนั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมได้โดยสภาพการณ์อาจทำให้มีผลกระทบต่อการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนในการเรียนรู้การกำกับตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

2. การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 ในปีการศึกษา 2546 คณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค มหาวิทยาลัยพายัพเท่านั้น จึงไม่สามารถอ้างอิงในประชากรกลุ่มอื่นได้